

Arrest

nr. 271 595 van 21 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOILLET
August Hermansplein 1/1
2560 NIJLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 27 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat N. JOILLET en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 7 september 2019 België binnen en verzoeken op 11 september 2019 om internationale bescherming. Deze verzoeken worden op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ook in naam van hun oudste dochter (hierna: eerste verzoekster) als vergezellende minderjarige ingediend. Op 13 mei 2020 beslist de adjunct-

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 22 februari 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen.

1.2. Op 24 juli 2020 wordt in België de jongste dochter van verzoekende partijen (hierna: tweede verzoekster) geboren.

1.3. Op 5 maart 2021 verzoeken eerste verzoekster en tweede verzoekster in eigen naam om internationale bescherming. Op 17 januari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan de ouders van verzoeksters aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij, I. B. F. G. (...), bezit de Salvadoraanse nationaliteit. Je werd op (...) 2017 geboren in de stad San Salvador, in El Salvador. Jij hebt jouw land van herkomst verlaten op 6 september 2019 in het gezelschap van jouw ouders, N. A. F. L. (...) en D. A. G. de F. (...). Op 11 september 2019 dienden jouw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 13 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Jouw ouders dienden een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 22 februari 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders dienden geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. U hebt een jongere zus, A. R. G. de F. (...), die op 24 juli 202 geboren is in Bornem, België (...).

Op 5 maart 2021 diende jij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van jouw eigen verzoek wordt er verwezen naar de problemen die door jouw ouders werden aangehaald, met name de vrees voor de bendeleden en de vrees voor kidnapping. Jouw ouders zouden problemen gekend hebben met bendeleden van de bende MS-13 en ze verklaarden te vrezen dat jij en je zus in geval van terugkeer naar El Salvador het slachtoffer zouden worden van de bendes, dat jullie zouden worden ontvoerd en dat jullie schade zou berokkend worden wanneer jouw vader iets zou worden aangedaan. Er wordt ook verwezen naar een incident waarbij men zou hebben getracht jou te ontvoeren in een winkelcentrum.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming worden vier verklaringen van getuigen bij de notaris in El Salvador (dd. 1 mei 2021) en enkele nieuwberichten over bendegerelateerd geweld in El Salvador neergelegd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met je jeugdige leeftijd, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw vader N. A. F. L. (...) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit de verklaringen afgelegd in jouw naam op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 11 september 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is (zie administratief dossier). Uit de verklaringen blijkt immers dat er gevreesd wordt dat de bende waar jouw ouders problemen mee gekend zouden hebben, problemen die niet aannemelijk werden bevonden, jullie bij een terugkeer naar El Salvador iets zouden aandoen. Er wordt gevreesd dat jij zou ontvoerd worden door bendeleden. Wat betreft de verklaringen over feiten die in een winkelcentrum zouden hebben plaatsgevonden (CGVS (...), p.5), waarbij men zou hebben getracht jou te ontvoeren, dient te worden opgemerkt dat dit incident eerder niet werd vermeld door jouw ouders, en dat zij dit element in het kader van een eigen volgend verzoek dienen in te roepen. Er worden geen andere redenen ingeroepen ter staving van jouw verzoek (CGVS (...), p.6).

Er dient verder te worden gewezen op het feit dat jouw ouders zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indienden nadat hun weigeringsbeslissing definitief werd. Nochtans komen de motieven die jij tijdens jouw verzoek aanhaalt zo goed als volledig overeen met hetgeen zij tijdens hun verzoek aanhaalden. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw ouders zelf terug een verzoek om internationale bescherming zouden indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat jouw ouders de mogelijkheid om hun minderjarige kind een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen gebruiken ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald. U verklaarde enkel dat

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgpa.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie

blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisereerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De documenten die worden voorgelegd kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De nieuwsberichten over uw land van herkomst hebben immers geen betrekking op de persoonlijke asielmotieven of op een persoon die uw ouders kende, maar verwijzen slechts naar de algemene situatie in de verschillende regio's in El Salvador. Deze stukken bevestigen enkel en alleen het bestaan van dergelijk bendegerelateerd geweld in El Salvador, iets waarvan ook het CGVS van op de hoogte is.

Verder legden uw ouders ook verklaringen van getuigen bij een notaris in El Salvador neer (dd. 1 mei 2021). Deze documenten zijn echter louter een weergave van de verklaringen van deze personen en zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die jouw advocaat aan het CGVS overmaakte op 17 december 2021 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van jouw verzoek. Deze betreffen geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen inzake jouw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster – i.e. de zus van eerste verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, A. R. G. de F. (...), werd op (...) 2020 geboren te Bornem, België. Jouw ouders, N. A. F. L. (...) en D. A. G. de F. (...), hebben El Salvador verlaten op 6 september 2019 in het gezelschap van jouw zus I. B. F. G. (...). Op 11 september 2019 dienden jouw ouders een verzoek om internationale bescherming in. Voor dit verzoek werd op 13 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Jouw ouders dienden een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 22 februari 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders dienden geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 5 maart 2021 diende jij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van jouw eigen verzoek wordt er verwezen naar de problemen die door jouw ouders werden aangehaald, met name de vrees voor de bendeleden en de vrees voor kidnapping. Jouw ouders zouden problemen gekend hebben met bendeleden van de bende MS-13 en ze verklaarden te vrezen dat jij en je zus in geval van terugkeer naar El Salvador het slachtoffer zouden worden van de bendes, dat jullie zouden worden ontvoerd en dat jullie schade zou berokkend worden wanneer jouw vader iets zou worden aangedaan. Er wordt ook verwezen naar een incident waarbij men zou hebben getracht jouw zus te ontvoeren in een winkelcentrum.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming worden vier verklaringen van getuigen bij de notaris in El Salvador (dd. 1 mei 2021) en enkele nieuwberichten over bendegerelateerd geweld in El Salvador neergelegd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met je jeugdige leeftijd, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw vader N. A. F. L. (...) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit de verklaringen afgelegd in jouw naam op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 11 september 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is (zie administratief dossier). Uit de verklaringen blijkt immers dat er gevreesd wordt dat de bende waar jouw ouders problemen mee gekend zouden hebben, problemen die niet aannemelijk werden bevonden, jullie bij een terugkeer naar El Salvador iets zouden aan doen. Er wordt gevreesd dat jij zou ontvoerd worden door deze bendeleden. Wat betreft de verklaringen over feiten die in een winkelcentrum zouden hebben plaatsgevonden (CGVS (...), p.5), waarbij men zou hebben getracht jouw zus te ontvoeren, dient te worden opgemerkt dat dit incident eerder niet werd vermeld door uw ouders, en dat zij dit element in het kader van een eigen volgend verzoek dienen in te roepen. Er worden geen andere redenen ingeroepen ter staving van jouw verzoek (CGVS (...), p.4-5).

Er dient verder te worden gewezen op het feit dat jouw ouders zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indienden nadat hun weigeringsbeslissing definitief werd. Nochtans komen de motieven die jij tijdens jouw verzoek aanhaalt zo goed als volledig overeen met hetgeen zij tijdens hun verzoek aanhaalden. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw ouders zelf terug een verzoek om internationale bescherming zouden indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat jouw ouders de mogelijkheid om hun minderjarige kind een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen gebruiken ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald. U verklaarde enkel dat

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer

gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De documenten die worden voorgelegd kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De nieuwsberichten over uw land van herkomst hebben immers geen betrekking op de persoonlijke asielmotieven of op een persoon die uw ouders kende, maar verwijzen slechts naar de algemene situatie in de verschillende regio's in El Salvador. Deze stukken bevestigen enkel en alleen het bestaan van dergelijk benedegerelateerd geweld in El Salvador, iets waarvan ook het CGVS van op de hoogte is.

Verder legden uw ouders ook verklaringen van getuigen bij een notaris in El Salvador neer (dd. 1 mei 2021). Deze documenten zijn echter louter een weergave van de verklaringen van deze personen en zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die jouw advocaat aan het CGVS overmaakte op 17 december 2021 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van jouw verzoek. Deze betreffen geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen inzake jouw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het motiveringsbeginsel, de algemene zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht". Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekende partijen tevens de schending van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoeren.

Zij onderbouwen hun enig middel als volgt:

"Eerste submiddel: geen eerder verzoek om internationale bescherming waarover een definitieve beslissing werd genomen

4. Met betrekking tot het dossier van A. R. (...)

Het CGVS oordeelt foutief wanneer zij beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk als volgt:

"(...)"

(eigen benadrukking)

Alleen al op basis van voormelde wetsbepaling dient te worden vastgesteld dat de motivering van verwerende partij manifest faalt en in strijd is met de algemene zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel.

In de bestreden beslissingen, waarbij verzoeksters hun verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat hun ouders in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend op 11.09.2019.

Het CGVS stelt vervolgens dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet dit verzoek ook in naam van verzoeksters als vergezellende minderjarigen werd ingediend.

Op het moment dat de ouders van verzoeksters op 11.09.2019 een verzoek om internationale bescherming indienden, hadden zij één minderjarige dochter, zijnde eerste verzoekster, I. B. (...).

Tweede verzoekster werd pas geboren in België op 24.07.2020, dus na indiening van een verzoek om internationale bescherming door haar ouders, na de weigeringsbeslissing van het CGVS en na het aantekenen van hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing.

Voor tweede verzoekster werd er bijgevolg nog niet "eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen" ingediend, zodat het CGVS in hoofde van tweede verzoekster niet wettig kan besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° Vw.

Voormeld artikel bepaalt zeer duidelijk dat in het andere geval tot de ontvankelijkheid van het verzoek dient te worden besloten.

Het verzoek om internationale bescherming is wel degelijk ontvankelijk.

De motivering van verwerende partij faalt bijgevolg naar recht.

De bestreden beslissing tot niet-ontvankelijkheid schendt manifest artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen vereist een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing.

Een bestreden beslissing die niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met die vereisten, stemt allesbehalve overeen met de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd.

Dat dit bijgevolg een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht.

Bovendien en gelet op het bovenstaande getuigt de beslissing van het CGVS tot niet-ontvankelijkheid allesbehalve van een zorgvuldig bestuur, zodat minstens de zorgvuldigheidsplicht is geschonden.

Dat het middel alleen al om voormelde redenen gegrond is.

Tweede submiddel: verzoeksters halen eigen feiten aan die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen

5. Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissingen dat uit de verklaringen afgelegd in naam van verzoeksters bij monde van hun vader blijkt dat het verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die de ouders hebben aangehaald ter staving van hun eigen verzoek in 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is.

Het CGVS gaat in haar oordeel volledig voorbij aan de feiten die thans worden voorgelegd en de stukken die thans worden bijgebracht.

Hieruit blijkt zeer duidelijk dat de geformuleerde vrees in naam van verzoeksters (ontvoering) gebaseerd is op feiten die zich hebben voorgedaan in het winkelcentrum Plaza Mundo (Soyapango), feiten die eigen zijn aan verzoeksters.

De moeder van verzoeksters, mevr. D. A. G. de F. (...), was samen met haar oudst (en toen nog enige) dochter in een winkelcentrum toen zij werd benaderd door een vrouw die duidelijk een handlanger was van de gevreesde misdaadbende MS-13. Zij viel haar lastig en trachtte haar af te leiden waarna een lid van de misdaadbende MS-13 eerste verzoekster trachtte mee te sleuren/af te pakken voor de ogen van haar moeder. Enkel en alleen omdat een security-agent tussenkwam, sloeg het bendelid niet in zijn opzet, met name het ontvoeren van eerste verzoekster.

Bij huidig verzoek om internationale bescherming werden vier notariële getuigenverklaringen aangeleverd die de belagingen door de misdaadbende MS-13 aan het adres van verzoeksters en hun ouders, onder meer het voorval in het winkelcentrum, bevestigen (zie en lees de verklaringen zoals bijgebracht door verzoeksters - stuk 7).

De reden dat voormelde feiten worden aangehaald in een apart verzoek om internationale bescherming in naam van verzoeksters is niet ver te zoeken.

Het spreekt voor zich dat de vastgestelde feiten van (poging tot) kindontvoering hoofdzakelijk verzoeksters treft in hun eigenste persoon.

Dat bovendien de vrees ernstig genoeg is, blijkt uit de zeer gedetailleerde verklaringen van de buurtbewoners en familieleden die bij huidig verzoek werden aangeleverd.

Verwerende partij hecht zeer weinig (tot zelfs bijna geen) belang aan voormelde getuigenverklaringen en stelt simpelweg het waarheidsgehalte ervan in vraag zonder verder onderzoek te verrichten.

Voormelde verklaringen dateren pas van mei 2021 zodat niet eerder kon voorgelegd worden. Dit doet – in tegenstelling tot wat verwerende partij doet uitschijnen – geenszins afbreuk aan de waarachtigheid van de verklaringen.

Dat de verklaringen echt zijn, blijkt uit het feit dat ze allen gelegaliseerd werden door de bevoegde ambassade en allen voorzien zijn van een apostille. Dat de verklaringen daarnaast waarachtig en geloofwaardig zijn, blijkt uit de details waarmee de verklaringen werden opgebouwd en uit het feit dat de verschillende verklaringen, die voor de goede orde afzonderlijk werden afgelegd, grotendeels met elkaar stroken.

Verder gaat verwerende partij voorbij aan het feit dat voormelde verklaringen onder eed werden afgelegd voor een notaris in El Salvador. De verklaringen werden opgenomen in een notariële akte waarvan de bewijswaarde niet ernstig betwist kan worden.

Noch de echtheid noch de geloofwaardigheid of waarachtigheid van de getuigenverklaringen kan ernstig in vraag worden gesteld.

6. Daarnaast dient opgemerkt dat verwerende partij onzorgvuldig handelt en onredelijk oordeelt, daar waar zij het niet nodig acht om de moeder van verzoeksters zelf over de feiten/voorval in het winkelcentrum te horen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeksters werd afgenomen bij monde van hun vader, dhr. N. A. F. L. (...). Moeder was op dat zelfde moment eveneens met de kinderen aanwezig in de gebouwen van het CGVS.

Hoewel de vader bij het voorval in het winkelcentrum niet aanwezig was (hetgeen zelfs onderaan op p. 5 van de notities van het persoonlijk onderhoud in dossier (...) wordt bevestigd door de protection officer), meent verwerende partij dat het niet nodig is om mevrouw hierover in persoon te horen.

Dit zelfs ondanks het uitdrukkelijke suggesties/verzoek van de raadsman van verzoeksters om moeder te horen over de desbetreffende feiten (zie p. 6 respectievelijk 5 van de notities persoonlijk onderhoud).

Verwerende partij gaat hierop niet in en stelt simpelweg "het bij meneer te houden", het antwoord van de protection officer dat overigens niet werd genoteerd in de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals terecht werd opgemerkt door de raadsman van verzoeksters (zie stuk 6).

Dhr. N. A. F. L. (...) gaf tijdens het persoonlijk onderhoud zelf aan er niet persoonlijk bij te zijn en deelde de protection officer mee dat zijn vrouw haar dit veel beter kon vertellen (zie onderaan p. notities persoonlijk onderhoud in dossier (...)).

Dit getuigt allesbehalve van zorgvuldig handelen in hoofde van verwerende partij.

Hieruit kon verwerende partij de voorgelegde feiten niet correct beoordelen, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel voorligt. Minstens maakt het handelen van verwerende partij een schending uit van de hoorplicht.

Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel veronderstellen dat de genomen beslissing dient gestoeld te zijn op een zorgvuldig onderzoek en dat dit een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen genomen worden.

De gewezen beslissing dient met andere woorden als een redelijk verantwoorde beslissing te worden aanzien, quod non in casu. Verwerende partij dient alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te beoordelen, waarbij eveneens van alle voorliggende gegevens mee dienen genomen te worden in diens beoordeling.

Bij gebreke hieraan schendt verwerende partij het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

7. Voorts merken verzoeksters op dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen onzorgvuldig is te werk gegaan en geenszins afdoende de motiveert dat verzoeksters geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek in eigen naam rechtvaardigen.

De motivering van verwerende partij is alleszins gebrekkig te noemen.

Zo stellen verzoeksters onder meer vast dat verwerende partij in alinea 4 op p. 2 ((...): A. R. (...)) en op dezelfde manier in alinea 6 op p. 2 ((...): I. B. (...)) haar al gebrekkige motivering nog eens abrupt afbreekt in het midden van een zin, en dit al volgt:

"(...)"

Tot zover de motivering van verwerende partij op dit punt, op basis waarvan zij meent te kunnen oordelen dat er geen gegronde vrees is tot vervolging of geen reëel risico bestaat om blootgesteld te worden aan

een onmenselijke of vernederende behandeling, dewelke een afzonderlijk verzoek in naam van verzoeksters zouden rechtvaardigen.

8. In tegenstelling tot wat het geval is voor de getuigenverklaringen (die de persoonlijke situatie van verzoeksters bewijzen), voegen verzoeksters daarnaast ook documenten die de welgekende algemene situatie in El Salvador inzake kindontvoeringen, voornamelijk minderjarige meisjes. Nochtans bevestigt dit alleen maar dat de veiligheidssituatie in het land van herkomst het niet toelaat voor verzoeksters om aldaar terug te keren.

Om voormelde redenen is het voor verzoeksters dan ook onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst.

Uw Raad stelde reeds eerder vast bij arrest dd. 26.03.2020 dat de situatie van vrouwen en minderjarige kinderen met verhoogde aandacht moet worden bekeken in het licht van een eventuele terugkeer¹:

"(...)"

Verzoeksters dienen alleen maar vast te stellen dat het CGVS allesbehalve zorgvuldig is te werk gegaan door de feiten aangehaald namens verzoeksters simpelweg te vereenzelvigen met de feiten aangehaald door hun ouders en door geen verder onderzoek te doen naar de feiten aangehaald bij huidig verzoek, hetgeen nochtans vereist is om rechtmatig te kunnen oordelen over het eigen karakter van de feiten.

Samenvattend kan worden geconcludeerd dat een vernietiging van de bestreden beslissingen van het CGVS, gewezen in datum van 17.01.2022, zich opdringt.

Gelet op het voorgaande kan alleen maar gesteld worden dat er wel degelijk ernstige aanwijzingen bestaan dat verzoeksters in aanmerking zouden komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 op basis van de eigen feiten dewelke zij meer dan afdoende aannemelijk maken ter staving van hun afzonderlijk verzoek om internationale bescherming.

De bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden."

2.2. De stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoekster niet-ontvankelijk is omdat zij geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk

verzoek voor haar rechtvaardigen, nu (i) uit de verklaringen afgelegd in haar naam op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 11 september 2019, waarvoor de beslissing definitief is, (ii) de feiten die in een winkelcentrum zouden hebben plaatsgevonden, waarbij men zou hebben getracht haar te ontvoeren, eerder niet werden vermeld door haar ouders, die dit element in het kader van een eigen volgend verzoek dienen in te roepen, (iii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij in dit verband zelf geen vrees aanhaalde, (iv) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en (v) de documenten die worden voorgelegd deze vaststelling niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van tweede verzoekster niet-ontvankelijk is omdat zij geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen, nu (i) uit de verklaringen afgelegd in haar naam op het CGVS blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 11 september 2019, waarvoor de beslissing definitief is, (ii) de feiten die in een winkelcentrum zouden hebben plaatsgevonden, waarbij men zou hebben getracht haar zus te ontvoeren, eerder niet werden vermeld door haar ouders, die dit element in het kader van een eigen volgend verzoek dienen in te roepen, (iii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij in dit verband zelf geen vrees aanhaalde, (iv) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en (v) de documenten die worden voorgelegd deze vaststelling niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat de motivering van de commissaris-generaal gebrekkig is omdat er in de bestreden beslissingen een zin abrupt wordt afgebroken, is de Raad van mening dat dit niet tot gevolg heeft dat de formele motiveringsplicht wordt geschonden. De motieven op basis waarvan werd geoordeeld dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat eerste verzoekster en tweede verzoekster louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador vervolgd zouden worden of een reëel risico zouden lopen om blootgesteld te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling kunnen immers duidelijk in de bestreden beslissingen worden gelezen. Zo wordt er in de bestreden beslissingen ten eerste gesteld dat verzoeksters in dit verband zelf geen vrees aanhaalden. Het afgebroken zinsdeel “*U verklaarde enkel dat*” houdt hiervan louter een (overtollige) concretisering in en doet hier aldus geen afbreuk aan. Verder blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal zijn oordeel in dit verband eveneens heeft gesteund op informatie uit de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 en de COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020, waarvan hij de voor de bestreden beslissingen essentiële informatie weergeeft om te besluiten dat hieruit niet blijkt dat er sprake is van een

situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108)

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Gelet op de jonge leeftijd van verzoeksters, werd hun vader op 7 december 2021 gehoord op het CGVS om in hun naam te getuigen en de redenen aan te halen waarom verzoeksters niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. De vader van verzoeksters verklaart dat eerste verzoekster lastig gevallen werd door leden van de bende MS-13, waarmee ook hij en zijn echtgenote problemen kenden. De bendeleden zouden eveneens hebben getracht eerste verzoekster te ontvoeren in een winkelcentrum (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, p. 4-6). Hun vader stelt verder te vrezen dat verzoeksters in geval van terugkeer naar El Salvador het slachtoffer zouden worden van de bendeleden, dat zij zouden worden belaagd of ontvoerd en dat er hun schade zou berokkend worden wanneer hem iets zou worden aangedaan (*ibid.*, en adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster, p. 3-5).

De Raad stelt vast dat verzoeksters hun verzoeken om internationale bescherming in hoofdzaak baseren op de gronden die reeds door hun ouders werden aangehaald in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming, met name dat hun ouders meermaals aanvaringen zouden hebben gehad met bendeleden van MS-13, alsook dat hun moeder verschillende keren lastig gevallen zou zijn geweest door leden van dezelfde bende toen zij op stap was met eerste verzoekster, waarbij zij eerste verzoekster zouden hebben willen vastpakken.

In de beslissingen die werden genomen in hoofde van de ouders van verzoeksters werd geoordeeld dat de door hen aangehaalde bedreigingen door bendeleden en gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden. In zijn arrest nr. 249 474 van 22 februari 2021 oordeelde de Raad dat de door de ouders van verzoeksters aangehaalde aanvaringen met bendeleden van MS-13 een louter incidenteel karakter hadden en dat niet werd aangetoond dat de vader van verzoeksters specifiek werd gevisieerd door leden van MS-13 omwille van zijn vermeend lidmaatschap van een rivaliserende bende of omdat de moeder van verzoeksters in het verleden een van de bendeleden zou hebben afgewezen. Wat betreft de door hun ouders aangehaalde gebeurtenissen waarbij de moeder van verzoeksters lastig gevallen werd door bendeleden en de door hen in dit verband aangegeven vrees voor de ontvoering van eerste verzoekster, oordeelde de Raad dat (i) deze gebeurtenissen door de vader van verzoeksters op zijn persoonlijk onderhoud pas werd aangehaald toen hij expliciet werd geconfronteerd met de verklaringen die hij hierover aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat (ii) uit de verklaringen van de ouders van verzoeksters niet kon worden afgeleid dat hun vrees voor de ontvoering van eerste verzoekster gestoeld is op ernstige en concrete feiten of aanwijzingen in die zin (adm. doss., stuk 7+7b, map met ‘Landeninformatie’, nr. 3).

Verzoekende partijen betwisten niet dat de weigeringsbeslissingen genomen in hoofde van de ouders van verzoeksters definitief zijn en dat de beoordeling van de door de ouders van verzoeksters aangevoerde feiten en elementen dus als vaststaand moet worden beschouwd. In de mate dat verzoeksters zich *in casu* beroepen op dezelfde vluchtmotieven als hun ouders, brengen zij geen eigen feiten aan die een apart verzoek rechtvaardigen.

De vrees in naam van verzoeksters dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador ook het slachtoffer zouden worden van de bendeleden en dat er hun schade zou berokkend worden wanneer hun vader iets zou worden aangedaan, is immers gelinkt aan de door hun ouders aangevoerde aanvaringen met de bendeleden waarover door de Raad reeds een definitieve beslissing werd genomen. Tevens werd er door de Raad reeds een definitieve beslissing geveld over het gegeven dat eerste verzoekster door leden van MS-13 lastig zou zijn gevallen en de vrees in dit verband dat verzoeksters zouden worden belaagd of ontvoerd. Verzoeksters beroepen zich wat dit betreft dus op dezelfde vluchtmotieven als hun ouders en brengen dus geen eigen feiten aan die een apart verzoek rechtvaardigen.

Waar de vader van verzoeksters op het CGVS en verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanvoeren dat bendeleden zouden hebben getracht om eerste verzoekster te ontvoeren en dat eerste verzoekster aldus eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, oordeelt de Raad dat verzoeksters weliswaar eigen feiten aanhalen, doch dat deze feiten geen apart verzoek rechtvaardigen. De Raad ziet immers niet in – en verzoekende partijen lichten niet toe – waarom deze feiten niet door de ouders van verzoeksters zouden kunnen worden ingeroepen in een (volgend) verzoek om internationale bescherming dat mede namens hun minderjarige kinderen wordt ingediend en waarom deze eigen feiten dus een apart verzoek van de kinderen rechtvaardigen. Bovendien – en ten overvloede – wijst de Raad nog op het ongeloofwaardig karakter van de aangehaalde feiten. De ouders van verzoeksters maakten in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming immers geen enkele melding van deze feiten, terwijl zij nochtans stelden te vrezen dat hun dochter ontvoerd zou worden en in dit verband verschillende gelegenheden aanhaalden waar bendeleden zouden hebben gevraagd om hun dochter vast te pakken. De vaststelling dat de ouders van verzoeksters deze uiterst essentiële informatie met betrekking tot hun relaas volledig onvermeld lieten in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Het is allerminst ernstig dat de vader van verzoeksters deze poging tot ontvoering pas aanhaalt bij de verzoeken van zijn dochters. Het betoog van verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat zij dit aanhalen in een apart verzoek voor hun dochters omdat het feiten zijn die verzoeksters hoofdzakelijk treffen "*in hun eigenste persoon*", kan dan ook niet overtuigen.

Verder kan ook het betoog dat de commissaris-generaal de feiten omtrent de poging tot ontvoering van eerste verzoekster niet correct kon beoordelen gezien hun moeder niet gehoord werd niet overtuigen. In de eerste plaats kan worden herhaald dat (i) niets eraan in de weg stond dat de moeder van verzoeksters een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende en daarbij deze feiten zou uiteenzetten en dat (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan deze feiten. Bovendien maken verzoekende partijen op geen enkele manier aannemelijk dat het horen van de moeder van verzoeksters tot een andere beoordeling zou hebben kunnen leiden. Verzoekende partijen laten na *in concreto* toe te lichten welke elementen de moeder van verzoeksters zou hebben kunnen aanreiken indien zij gehoord zou zijn geweest die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen. Het CGVS is overigens geenszins wettelijk verplicht om beide ouders te horen. Uit artikel 57/1, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat het CGVS rekening "*kan*" houden met elementen die worden aangebracht "*door de voogd of de ouder(s)*". Bovendien blijkt hieruit dat het CGVS zelf kan beslissen op basis van welke elementen het oordeelt over een verzoek om internationale bescherming. Voorts mag van de ouders van verzoeksters, die beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven (en dat van hun dochters) en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, redelijkerwijs worden verwacht dat zij elkaar voldoende op de hoogte stellen van de feiten die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, zodat zij beiden in staat zijn om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De poging tot ontvoering van eerste verzoekster betreft een kernelement in hun vluchtrelaas. De vader van verzoeksters zou dan ook in staat moeten zijn om hier uitgebreide verklaringen over af te leggen, zeker gezien het feit dat hij in naam van verzoeksters verklaringen aflegde op het CGVS en hij en zijn echtgenote dus op voorhand hadden kunnen overleggen wat tijdens de persoonlijke onderhouds zou moeten worden meegedeeld. Een schending van de hoorplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

Ter staving van hun relaas legden verzoeksters in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van getuigenverklaringen en van nieuwsberichten over ontvoeringen van kinderen in El Salvador (adm. doss., stuk 6+6b, map met 'Documenten').

Met betrekking tot de getuigenverklaringen heeft de vader van verzoeksters tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS toegelicht dat deze vooreerst de verklaringen bevatten van de broer van de moeder van verzoeksters, die aanwezig zou zijn geweest toen hij aanvaringen had met de bendeleden (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, p. 4, en notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster, p. 4). Daarnaast zouden de getuigenverklaringen de verklaringen bevatten van de vrienden van de moeder van verzoeksters die aanwezig zouden zijn geweest bij het voorval in het winkelcentrum (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, p. 3-6, en notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster, p. 3-4). De Raad wijst erop dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben en dus niet als een objectief bewijs kunnen worden aanvaard van de feiten die erin worden vermeld. De omstandigheid dat de verklaringen zeer gedetailleerd zouden zijn, gelegaliseerd werden door de bevoegde ambassade, voorzien zijn van een apostille, grotendeels met elkaar stroken, onder eed werden afgelegd voor een notaris in El Salvador en in een notariële akte werden opgenomen, doet hieraan geen enkele afbreuk. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen originele documenten neerleggen, maar slechts fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeksters stellen in hun verzoekschrift dat de nieuwsberichten informatie bevatten over de algemene situatie inzake ontvoeringen van kinderen (voornamelijk minderjarige meisjes) in El Salvador. Met deze louter algemene informatie tonen verzoekende partijen niet aan dat hun dochters in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op het lijden van ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke. Het betoog in het verzoekschrift dat de nieuwsberichten bevestigen dat de veiligheidssituatie in El Salvador het voor hen niet toelaat om ernaar terug te keren, kan dan ook niet overtuigen.

Wat betreft de opmerkingen die de advocaat van verzoeksters op 17 december 2021 aan het CGVS overmaakte over de notities van het persoonlijk onderhoud, dient te worden vastgesteld dat er in de voorgaande beoordeling reeds rekening werd gehouden met de opmerkingen over het horen van de moeder van verzoeksters. De overige opmerkingen betreffen geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen inzake het relaas van verzoeksters.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog betogen dat tweede verzoekster geboren is na het indienen van de verzoeken om internationale bescherming door haar ouders, na de negatieve beslissingen van het CGVS ten aanzien van haar ouders en na het aantekenen van het door haar ouders bij de Raad ingestelde hoger beroep, zodat in haar hoofde nog niet "*eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen*" en de commissaris-generaal bijgevolg in hoofde van tweede verzoekster niet wettig kon besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat zij voor eerste verzoekster geen enkel persoonlijk element hebben aangehaald waaruit kan blijken dat zij een gegronde vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De Raad ziet dan ook niet in welk belang tweede verzoekster, die *nota bene* nooit in haar land van herkomst is geweest, zou kunnen hebben bij een vernietiging van de tweede bestreden beslissing en het ontvankelijk verklaren van haar verzoek om internationale bescherming nu dit op basis van de gegevens die voorhanden zijn voor haar alleen maar kan leiden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar het arrest nr. 234 533 van de Raad van 26 maart 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken en dat onderhavige zaken niet met de nodige aandacht werden onderzocht.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald. U verklaarde enkel dat

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat eerste verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. Verzoekende partijen tonen voorts geen persoonlijk belang aan voor tweede verzoekster bij een vernietiging van de tweede bestreden beslissing nu er voor haar geen enkel element wordt aangehaald waaruit een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kunnen blijken.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, minstens niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat, gelet op de jonge leeftijd van verzoeksters, hun vader op het CGVS mocht getuigen in hun naam. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen verzoeksters bij monde van hun vader de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden

beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN